

“தனக்குண்டான எல்லாவற்றையும்” [மத்தேயு 13:44-46]

பிரசங்கம் பண்ணுகிற நம்மில் அநேகர், சிறிய சத்தியம் ஒன்றை எடுத்து அதை ஒரு பெரிய பிரசங்கமாக விவரிக்கக் கூடிய திறமையைப் பெற்றுள்ளோம். இதற்கு மாறாக, இயேசு, பிரம்மாண்டமான சத்தியங்களை சிறிய, வல்லமையுள்ள கூற்றுக்களில் அடக்கிக் கூறியுள்ளார்.

இப்பாடத்தில், மூன்றே வசனங்களில், இயேசுவின் சுருக்கமான, வல்லமை வாய்ந்த கூற்றுக்களைக் கற்றுக் கொள்வோம்:

அன்றியும், பரலோக ராஜ்யம் நிலத்தில் புதைந்திருக்கிற பொக்கிஷத்துக்கு ஒப்பாயிருக்கிறது; அதை ஒரு மனுஷன் கண்டு, மறைத்து, அதைப் பற்றிய சந்தோஷத்தினாலே போய், தனக்கு உண்டான எல்லாவற்றையும் விற்று, அந்த நிலத்தைக் கொள்ளுகிறான்.

மேலும், பரலோக ராஜ்யம் நல்ல முத்துக்களைத் தேடுகிற வியாபாரிக்கு ஒப்பாயிருக்கிறது. அவன் விலையுயர்ந்த முத்தைக் கண்டு, போய், தனக்குண்டான எல்லாவற்றையும் விற்று, அதைக் கொள்ளுகிறான் (மத் 13:44-46).

இராஜ்யத்தின் மதிப்பு

மறைந்துள்ள புதையலின் உவமை

மத்தேயு 13:44, “பரலோக ராஜ்யம் நிலத்தில் புதைந்திருக்கிற பொக்கிஷத்துக்கு ஒப்பாயிருக்கிறது” என்ற வார்த்தைகளோடு தொடங்குகிறது. ஒரு பொக்கிஷத்தை நிலத்தில் மறைத்து வைப்பதென்பது நமக்கு புதுமையானதாய்த் தோன்றலாம். ஆனால் இயேசு இதைச் சொன்ன போது, நேரில் கேட்டவர்கள் தங்கள் தலையை அசைத்து ஆமோதித்திருக்கக்

கூடும். அந்த நாட்களில் ஒருவர் தமது பணம் அல்லது விலை உயர்ந்த பொருட்களை வங்கியில்¹ இட்டு வைத்துப் பின் அதை எடுக்கச் செல்லும் நேரத்தில் அந்த வங்கியே இல்லாமல் போகும் சூழ்நிலைகள் இருந்தன. எனவே அநேகர், தங்கள் விலையுயர்ந்த சொத்துக்களை நிலத்தில் புதைத்து வைத்தனர் (மாற்கு 25:18ல் ஒரு தாலந்து பெற்றவனும் இதையே செய்தான்).²

அநேகர் தங்கள் சொத்துக்களை நிலத்தில் புதைத்து வைப்பதற்கு வேறொரு காரணமும் இருந்தது. எந்நேரமும் பகைவர்கள் வந்து தாக்கக் கூடிய சூழ்நிலை அன்றைக்கு அங்கிருந்தது. எகிப்துக்கும், மெசொப்பொத்தாமியாவிற்கும் இடையில் பலஸ்தீன தேசம் அமைந்திருந்தது. கடந்த நாட்களில், படையெடுத்துச் செல்லும் சேனைகள் இத்தேசத்தின் வழியாக மிக அதிர்வுடன் செல்வதுண்டு. பலஸ்தீனத்தைக் காட்டிலும், அதிகமாக வேறு எந்த நாட்டிலும் யுத்தங்கள் நடைபெற்றதில்லை. அங்கிருந்த அநேக செல்வந்தர்கள் தங்கள் செல்வங்களை மூன்று பங்காக்கி, இவ்வித யுத்தங்களுக்குத் தங்களை ஆயத்தம் செய்து கொண்டனர். முதல் பங்கை நடைமுறை வியாபாரத்திற்காக வைத்துக்கொள்வர். இரண்டாவது பங்கை நகைகள், தங்கக் கட்டிகளாக மாற்றி வைத்து, சுலபமாய் எடுத்துக் கொண்டு போக வைத்திருப்பார். அடிமைகளாகப் பிடிபட்டுப் போகும் போது இவைகளைத் தங்களுடன் எடுத்துச் செல்வர், மூன்றாவது பாகத்தைப் பூமியில் அவர்கள் புதைத்து வைத்தனர். யுத்தம் முடிந்து திரும்ப வரும்போது இந்தப் பங்கே அவர்களது நடைமுறை முதலீடாக இருக்கும். சில சமயங்களில் இவர்களில் அநேகர் திரும்பி வராமலே போய் விடுவதுண்டு, இவ்விதமாய் பலஸ்தீனதேசத்தில் எங்கும், பூமியில் புதையல்கள் இருந்தன.

இயேசுவின் உவமை மறைந்துள்ள பொக்கிஷத்தைப் பற்றியதாகும். மறைந்துள்ள பொக்கிஷம் என்ற கருத்து நமக்குப் புதுமையாகத் தோன்றலாம். உலகத்தில் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் மறைந்துள்ள பொக்கிஷங்களைப் பற்றிய மாபெரும் பாரம்பரியக் கதைகள் நிலவி வருகின்றன-கடற்கொள்ளையரின் பொக்கிஷங்கள், அல்லது காணாமற் போன தங்கச் சுரங்கங்கள் போன்றவைகளைப் பற்றி இவை கூறுகின்றன. சமீபத்தில் டெக்ஸாஸில் உள்ள வேகோவைச் சேர்ந்த இரு

மனிதர்கள், அவர்கள் பகுதியில் ஜெஸ்ஸி ஜேம்ஸ்³ என்பவர் ஒரு பெட்டி நிறைய பணம் மற்றும் மதிப்பு வாய்ந்த பொருட்களைப் புதைத்து வைத்திருப்பதாக நம்பினார். ஒரு தொலைக் காட்சி நிகழ்ச்சியில், அவர்கள் புல்டோஸர் ஒன்றிற்கு எங்கு தோண்ட வேண்டும் என்று கூறி மேற்பார்வையிட்டது காட்டப்பட்டது. இந்தத் தோண்டும் திட்டத்தில் அவர்கள் 140,000 டாலர்கள் (சுமார் 67 இலட்சம் ரூபாய்) செலவிட்டும், அவர்களால் பூமியில் ஒரு பெரிய பள்ளத்தைத்தான் மற்றவர்களுக்குக் காட்ட முடிந்தது!⁴

எப்படியிருப்பினும் இயேசுவின் இவ்வவமையானது புதைந்துள்ள பொக்கிஷத்தைப் பற்றியது அல்ல; மாறாக கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பொக்கிஷத்தைப் பற்றியதாகும்: “... அதை ஒரு மனுஷன் கண்டு, மறைத்து, அதைப்பற்றிய சந்தோஷத்தினாலே போய், தனக்கு உண்டான எல்லா வற்றையும் விற்று, அந்த நிலத்தைக் கொள்ளுகிறான்” (வ. 44ஆ).

இந்த மனிதன் ஏழையாயிருந்தான் என்று நாம் எண்ண முடியும். அவன் உழைத்துக் கொண்டிருந்த நிலம் அவனுடைய தல்ல. அவன் ஒரு சாதாரண தொழிலாளி; அவன் உழைத்த நிலம் அவனுடைய எஜமானுடையது. அந்தக் காட்சி பின் வருமாறு அமைந்திருக்கக் கூடும்: அந்த மனிதன் மெதுவாய்ச் சென்று, அந்த நிலத்தில் குழி பறித்து அல்லது உழுது கொண்டிருந்தான். அவன் முகத்தில் நம்பிக்கையில்லை, நேற்றைப் போலவே இன்றும் இருந்தது, இன்று போலவே நாளையும் இருக்கும். அவனது வாழ்க்கை முடிவில்லாத சக்கரம் போல கடின உழைப்புள்ளதாயிருந்தது, கனவற்ற உறக்கம், கடின உழைப்பு, கனவற்ற உறக்கம் இப்படிச் சென்றது.

அந்த நாளில், எப்படியிருப்பினும், அவனுடைய ஆயுதம் பூமிக்குள் சென்ற போது “கடக்” என்ற ஒலி கேட்டது. “ஏதேனும் பாறையாயிருக்கலாம்” என்று அவன் முதலில் நினைத்தான். அவனது எஜமான் எல்லாப் பாறைக் கற்களையும் தோட்டத் திலிருந்து அப்புறப்படுத்தக் கூறியிருந்ததால், அவன் முணு முணுத்துக் கொண்டே மண்ணைத் தன் கைகளினால் வாரினான். மண்ணுக்குள் இருந்த பொருள் பாறையைப் போல் இல்லை, அது சம சதுரமாக இருந்தது. அவன் இதயம் பட

படக்க அந்தப் பெட்டியின் மேல் ஓட்டியிருந்த மண்ணைத் துடைத் தெறிந்தான். அந்தப் பெட்டியைத் திறந்த போது, அது காசுகள் மற்றும் நகைகள் நிறைந்து அவன் கற்பனைக்கும் எட்டாத ஒரு பெரிய பொக்கிஷமாயிருந்தது.

அவன் சுற்றிலும் பார்த்தான்; அருகில் ஒருவருமில்லை, உடனே பெட்டியை மூடி நிலத்தில் மறுபடி மறைத்து வைத்தான்; “நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?” என்று தனக்குள் கேட்டுக் கொண்டான். பின்பு “நான் என்ன செய்ய வேண்டுமென்று எனக்குத் தெரியும்!” என்று கூறினான்.

தனது ஆயுதத்தை நிலத்திலேயே விட்டுவிட்டு, வீட்டுக்குச் சென்று அங்குள்ள விற்கக் கூடிய பொருள்களை எல்லாவற்றையும் ஒன்று சேர்த்தான். அவன் மனைவி தனது தாயார் கொடுத்த ஒரே ஒரு மதிப்புள்ள நகையாகிய கழுத்துச் சங்கிலி ஒன்றை அணிந்தவளாய், அவனிருந்த அறைக்குள் வந்தாள். அவளுடைய கழுத்திலிருந்து அந்தச் சங்கலியைப் பறித்தான். அவன் மனைவி பெருமூச்சு விட்டு, “என்ன செய்கிறாய் நீ? உனக்குப் பைத்தியமா?” என்று கேட்கிறாள்.

அவன் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்து, “நான் இதை விற்கப் போகிறேன்” என்றான்.

“விற்றுக் கொள்; ஆனால் அது ஒன்று தான் என்னிடமுள்ள நகையாகும்.”

அவன் கதவண்டையில் புறப்பட்டுச் சென்று, “பெண்ணே! விரைவில் நீ நகைகளால் மூடப்படுவாய்!” என்றான்.

“நிச்சயமாக” என்று அவள் தனது உடையைச் சுட்டிக் காட்டி, “இந்த அழகான சேலைக்கு அது ரொம்பவும் நன்றாயிருக்கும்!” என்று சொன்னாள்.

அவளது சுடு சொற்களை அவன் கேட்கவில்லை, தனது கையில் நகையுடன், சாலைக்குச் சென்று, தனது ஆட்டையும், சாமான்கள் ஏற்றியிருந்த கழுதையையும் பின்பற்றிப் போனான். அவனுக்கு உண்டாயிருந்த எல்லாவற்றையும் விரைவிலேயே விற்றுவிட்டான். கடைசியில் அந்த நிலத்தை வாங்கிய பின், “இப்போது இது என்னுடையது; உண்மையாகவே என்னுடையது” என்று சந்தோஷப்பட்டான்.

இக்கதையின் நீதி, சட்டம் மற்றும் ஒழுங்குமுறை இவை பற்றி ஆழ்ந்து சிந்தித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டாம். அந்த

மனிதன் செய்தது சரியா தவறா என்று நாம் அறியோம். யூதமத போதகர்களின் சட்டம், புதையலைக் கண்டவனுக்கு அந்நிலம் சொந்தமாயிருந்தால், புதையலும் சொந்தம் என்ற உரிமையைத் தந்திருந்தது. இது சரியாய் நடந்ததா இல்லையா என்ற விவாதம் இவ்வுவமையின் பாடத்தை எவ்விதத்திலும் தடை செய்வ தில்லை. இயேசுவின் ஒவ்வொரு உவமையும் ஒரு முக்கிய சத்தி யத்தைப் போதித்தன.⁵ இதன் ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் நடை முறையில் பார்ப்பதை விட்டு⁶ இயேசு நமது சிந்தையில் நிறுத்த முற்படும் பிரதான எண்ணத்தைக் காண வேண்டியது அவசிய மாகும்.

மறுபடியுமாக இந்த ஒரு வசன உவமையைக் கவனித்தீர் களேயாயின், இதில் அந்த மனிதனுக்கல்ல, புதையலுக்கே முக் கியத்துவம் தரப்பட்டுள்ளதை அறியலாம். “பரலோக ராஜ்யம் ...புதையலுக்கு ஒப்பாயிருக்கிறது.” இயேசு, பரலோக ராஜ்யத்தை, மிகவும் அதிசயமான, விலையேறப் பெற்ற, மிகுந்த மதிப்புள்ள ஒரு புதையலுக்கு ஒப்பிடுகிறார்!

விலையுயர்ந்த முத்தின் உவமை

வசனம் 45, “மேலும்” என்று தொடங்குகிறது. பரலோக ராஜ்யம் என்ற கருத்து ஒரு உவமைக்குள் அடங்க இயலாத அகலமுடையது; எனவே இயேசு மற்றொரு உவமையை இவ் விடத்தில் தருகின்றார். “பரலோக ராஜ்யம் ஒரு வியாபாரிக்கு ஒப்பாயிருக்கின்றது” (வ. 45ஆ). முந்தைய உவமையில் பொக்கி ஷத்திற்கும் இந்த உவமையில் மனிதனுக்கும் முக்கியத்துவம் தரப்பட்டுள்ளது.

இந்த மனிதன், “நல்ல முத்துக்களைத் தேடினான்” (வ. 45இ). முந்தைய உவமையில் பொக்கிஷத்தின் மேல் ஒரு மனிதன் இடறி விழுந்ததாக உள்ளது. அவன் அதைத் தேடிக் கொண்டி ருக்கவில்லை; அவன் தனது வேலையைச் செய்து கொண்டிருக் கையில் தற்செயலாக அதைக் கண்டான். ஆனால் இந்த உவமையில், இம்மனிதன் தேடுகிறவனாய் இருக்கிறான். இதே போல், சத்தியத்தைத் தற்செயலாக கண்டறிந்து, ஆவலோடு அதை அரவணைத்து ஏற்பவர்களும், அதே வேளையில் சத்தியத்தைத் தேடி அதை ஆராய்பவர்களும் இருக்கின்றனர்.

இந்த மாறுபாட்டை யோவான் 3 மற்றும் 4ம் அதிகாரங்

களில் காணலாம். அதிகாரம் மூன்றில் நிக்கொதேமு இயேசு விடம் கேள்விக்கு பதில் காணும் ஆராய்ச்சிக்காக வந்து, அவரை மேசியாவாகக் காணுகின்றார். அதிகாரம் நான்கில் தண்ணீருக் காக வந்த சமாரிய ஸ்திரீ தற்செயலாக கிறிஸ்துவையும், சத்தியத்தையும் கண்டடைகிறாள். அப். 8 மற்றும் 9ம் அதிகாரங் கள் மற்றும் ஒரு விளக்கத்தைத் தருகின்றன. அப். 8ல் எத்தியோப்பிய மந்திரி ஒருவர் பயணம் செய்கிற சமயத்தில், பரிசுத்த வேதத்தைப் படித்துப் பதில் தேடினார். அப். 9ல், பூமியில் உள்ள கிறிஸ்தவர்களை யெல்லாம் அழிக்கும்படிக்குப் பயணமாக சவுல் சென்று கொண்டிருந்தார். இருவருமே தங்கள் பயணத்தின் முடிவில் இயேசுவைப் பற்றிய உண்மை களை அறிந்து கொண்டனர்.

ஆராதனையில் நீங்கள் கலந்து கொள்வது எதற்காக? நீங்கள் சத்தியத்தைத் தேடுபவரா? வாழ்வின் நோக்கத்தைக் கண்டு பிடிக்க விரும்புகிறீர்களா? எது உங்கள் வாழ்க்கையை உயர்த்தும் என்று கண்டுபிடிக்க விரும்புகிறீர்களா? தேவனுடன் நித்தியத்திற்கும் இருப்பதற்குச் செல்ல விரும்புகிறீர்களா? அல்லது உலகப் பிரகாரமான ஆதாயங்களுக்காக நீங்கள் செல்லுகிறீர்களா? அப்படிச் சென்றால் உங்கள் நோக்கம் அவ்வளவாய் முக்கியத்துவமற்றது தான். மிக முக்கியமானது என்னவென்றால் பொக்கிஷத்தைக் காணும்போது அதன் உண்மையான மதிப்பை உணர முடியுமா? அதைப் பாது காத்துக் கொள்வதில் நீங்கள் பற்றி எரிகிற விருப்பமுள்ள வர்களாய் இருப்பீர்களா இல்லையா என்பதே மிக முக்கிய மானதாகும்.

நமது கதையைத் தொடருவோம்: இந்த மனிதன் “நல்ல முத்துக்களைத்” தேடினான். முத்துக்கள் இன்றைய நாட்களில் விலைமதிப்புள்ள கற்களாய்க் கருதப்படுகின்றன. வேதாகம நாட்களில் அவை இன்னும் அதிக மதிப்புள்ளவையாய் இருந் தன. ஜனங்கள் முத்துக்களைச் சொந்தமாக்கி, அவைகளைப் பார்ப்பதோடு நிறுத்திவிடாமல், அவைகளைக் கையாண்டு, பாதுகாக்கவும் விரும்பினர். முத்துக்களின் மென்மையான குளிர்ச்சியை உணரவும், அவைகளின் பால் போன்ற ஆழங் களைக் கண்ணுறவும் விரும்பினர். மாந்திரீகத்தை நம்புகிறவர் கள்கூட முத்தின் மேல் அலாதி விருப்பம் கொண்டிருந்தனர்.

முத்துக்களை வாங்கி விற்கும் ஒரு வியாபாரி இணையற்ற பொருளை விற்கும் ஒரு முக்கியமான நபராகக் கருதப்பட்டார்.

முத்துக்கள், கற்களின் வரிசையில் ஒரு தனியிடத்தைப் பெற்றுள்ளன. அநேக விதமான நவரத்தினக் கற்கள் எல்லாம் பூமிக்குள் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் வெப்பம் மற்றும் உயர்ந்த அழுத்தமுள்ள சூழ்நிலையில் உருவாகின்றன; ஆனால் முத்துக்களோ, நீங்கள் இந்த வரிசைகளைப் படித்துக் கொண்டு டிருக்கும் இந்த வேளையில் உருவாகிவிடுவதாயிருக்கின்றன. சிப்பியின் வயிற்றுக் கூட்டினுள் ஒரு மணல் துகள் செல்கின்றது. அந்தத் துகள் சிப்பிக்கு ஒரு விதமான குறு குறுப்பை ஏற்படுத்துவதால் அது கெட்டியான, வெண்மைத் திரவம் ஒன்றைச் சுரந்து அந்தத் துகளை ஒரு மெல்லிய இழையாக மூடுகிறது. அந்த மெல்லிய உறை கடினமாகும் வரையில் சிப்பிக்கு வலியிலிருந்து விடுதலை கிடைக்கும். பின்பு மறுபடியும் திரவத்தினால் அந்த பகுதியை மூடுகின்றது. இவ்விதமான செயல்பாடு முத்து உண்டாகி முடியும் வரை தொடர்ந்து நடைபெறுகின்றது. முத்து மாத்திரமே உபத்திரவத்தின் மத்தியில் உண்டாகக் கூடிய கல் ஆகும். பூமியின் சில இடங்களிலிருந்து மட்டுமே அந் நாட்களில் முத்துக்கள் கிடைத்தன: மத்திய தரைக் கடலில் தேர்ந்தெடுத்த சில பகுதிகள், செங்கடல், பெர்சிய வளைகுடா, மற்றும் பிரிட்டன் ஆகிய பகுதிகளிலிருந்து மட்டுமே முத்துக்கள் கிடைத்தன.

இந்த மனிதன் முத்துக்களைத் தேடிக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் சாதாரண முத்துக்களை அல்ல. அவன் “நல்ல முத்துக்களை”த் தேடினான். அவன் மிகச் சிறந்தவற்றைத் தேடினான். அரைகுறையான முறையில் உருவான முத்துக்கள் மாறுபாடுள்ளவைகளாகும். சில சமயம் முத்தானது உருண்டை வடிவமாயிராது; சில சமயத்தில் அது சிறியதாய் இருக்கும், சில சமயம் அதன் நிறம் சீரானதாயிராது. ஆனால் அந்த வியாபாரியின் மனதில் ஒரு முத்தின் கற்பனை இருந்தது. ஒரு வேளை அதைத் தன் வாழ்க்கையில் பார்க்க கூட முடியாது என்று அவன் எண்ணியிருக்கலாம். ஆனாலும், அந்த கற்பனை வடிவத்துடன் தான் பார்த்த எல்லா முத்துக்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான்: அது முழுமையான முத்து ஆகும். ஆயிரக்கணக்கான முத்துக்களை கையாளுகின்ற அனுபவத்தின் மூலம் அவைகளின்

மதிப்பை அவன் சுலபமாய் கண்டுபிடிக்க முடிந்தது.

ஒரு நாள் ஆச்சரியமான ஒரு சம்பவம் நடந்தது - இது ஆயிரத்தில் ஒன்றான சம்பவமாகும். அவன் கற்பனை செய்திருந்த முத்தை அவன் காணுகின்றான். அந்த முழுமையான முத்தைக் கண்டதும் அதன் விலையைப் பற்றி அவன் கவலைப்படவில்லை. மாறாக, “அவன் விலையுயர்ந்த ஒரு முத்தைக் கண்டு, போய் தனக்குண்டான எல்லாவற்றையும்⁸ விற்று, அதைக் கொள்ளுகிறான்” (வ. 46).

முந்தியது போலவே இவ்வவமையிலும் கூட, நாம் நுணுக்கமான விஷயங்களை பார்த்துக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. முதல் உவமையில் ஒரு மனிதன் முழு விலையையும் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. இரு உவமைகளிலும், கொஞ்சமோ அதிகமோ எப்படிக் கொடுத்திருந்தாலும், பணம் கொடுத்தல் என்பது மையக்கருத்தல்ல என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இரட்சிப்பு என்பது மனிதனால் வாங்க முடியாதது; இயேசுவின் இரத்தினால் மட்டுமே இரட்சிப்பைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியும். ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களை நீங்களும், நானும் வாங்கவோ, சம்பாதிக்கவோ முடியாது; அதற்கான தகுதியும் நம்மிடம் இல்லை. பின், விலையுயர்ந்த முத்தின் உவமை வழியாக நாம் எதைக் கற்றுக் கொள்ளும்படி இயேசு விரும்புகிறார்? இவ்வளவு அதிசயமான பொக்கிஷம் ஒன்றைக் கண்ட மனிதன் தனக்குண்டாயிருந்த எல்லாவற்றையும் கொடுத்து விட மன விருப்பமாயிருந்தான்.

இவ்விரண்டு உவமைகளையும் சுருக்கமாகக் கூற நாம் முயற்சித்தால், பின் வருமாறு நாம் கூற விரும்புவோம்: உலகத்திலேயே மிக்க மதிப்புள்ளதும், பாதுகாக்க வேண்டியதும், விரும்பக் கூடியதுமாயிருப்பது பரலோக ராஜ்யம் தான்!

இராஜ்யத்தை அடையாளம் காணுதல்

இவ்வளவு மதிப்புள்ள “பரலோக ராஜ்யம்” என்பது என்ன?

“பரலோக இராஜ்யம்” என்று சொல்லியிருப்பதினால், நாம் இங்கு பரலோகத்தைப் பற்றி பேசுவதாகவே முதலாவது நினைப்போம். சில இடங்களில் “இராஜ்யம்” என்பது பரலோகத்தைக் குறித்தாலும் இவ்விடத்தில் அவ்வாறு குறிப்பிடுவது கிடையாது. இதே உவமைகளை மாற்கு மற்றும் லூக்கா

ஆகியோர் எழுதும்போது, “தேவனுடைய இராஜ்யம்” என்ற வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்துகின்றனர் (மாற்கு 4:11, 26, 30; லூக்கா 8:10). நான் மறுபடியும் எனது கேள்வியைக் கேட்கிறேன்: இவ்வளவு மதிப்புள்ளதாயிருக்கும் “தேவனுடைய இராஜ்யம்” என்பது எது?

“தேவனுடைய இராஜ்யம்” என்ற வார்த்தையானது வேத வசனங்கள் முழுவதிலும் ஆங்காங்கே காணப்படுகிறது. அடிப்படையில் இந்த வார்த்தை, தேவன் தமது ஜனங்கள் மீது செய்யும் ஆளுகையைக் குறிக்கிறது. வேதத்தில் சில இடங்களில் இவ்வார்த்தைகள் உலகம் அல்லது அண்டம் முழுவதையும் தேவன் கட்டுப்பாடு செய்வதைக் குறிக்கிறது. இருப்பினும், தமது அதிகாரத்திற்கு ஒப்புக்கொடுத்த ஜனங்களைத் தேவன் அவர்களுடைய இருதயங்களில் ஆளுகை செய்வதையே இவ்வார்த்தைகள் குறிக்கின்றன. பழைய ஏற்பாட்டில், இது இஸ்ரவேல் இராஜ்யத்தைக் குறித்தது, ஏனென்றால் சீனாய் மலையில் இஸ்ரவேலர்கள் தேவனோடு ஒரு உடன்படிக்கை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர்.

எப்படியிருப்பினும், பழைய ஏற்பாட்டை நாம் கற்கும் போது, விசேஷித்த இராஜ்யம் ஒன்று ஏற்படுத்தப்படுவதற்காக இஸ்ரவேலர்கள் காத்திருந்தனர் என்று காண்கின்றோம் (தானியேல் 2:44). அது “மேசியா” என்ற இராஜாவால் ஆளப்படும் (தானியேல் 9:25-26). “மேசியா” என்றால் “அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டவர்” என்று பொருள். இஸ்ரவேலின் இராஜாக்கள் “கர்த்தரால் அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டவர்” என்றறியப்பட்டனர் (1 சாமு. 24:10; 26:9). மேசியா வந்து தமது இராஜ்யத்தை ஏற்படுத்துவார் என்பது பழைய ஏற்பாடு முழுவதும் இழையோடியிருக்கிற ஒரு கருத்து ஆகும்.

இயேசுவே எதிர்பார்க்கப்பட்ட இந்த மேசியா. “மேசியா” என்ற வார்த்தையின் கிரேக்கப் பதம் “கிறிஸ்து” என்பதாகும். இயேசு கிறிஸ்து வந்தபோது, “மனந்திரும்புங்கள், பரலோக ராஜ்யம் சமீபமாயிற்று” என்பதே அவரது செய்தியாயிருந்தது (மத். 4:17). வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், “இராஜ்யத்தைப் பற்றின பழைய ஏற்பாட்டு வாக்குத்தத்தங்களும், தீர்க்கதரிசனங்களும் நிறைவேறுங்காலம் வந்து விட்டது” என்று பொருளாகும். இயேசு, இந்த இராஜ்யம் பற்றிப் பேசுகையில்

“எனது இராஜ்யம் இவ்வுலகத்துக்குரியது அல்ல” (யோவான் 18:36) என்றார். அவரது இராஜ்யம் ஆவிக்குரியதாயிருந்தது.

தமது மரணத்திற்கு முன்பு இயேசு தமது சீஷர்களிடம், “இராஜ்யம் பலத்தோடு வருவதைக் காண்பீர்கள்” என்று கூறினார் (மாற்கு 9:1). அவரது மரணம், அடக்கம், உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பின்பு, அப்போஸ்தலர்களிடம், “உன்னதத்திலிருந்து வரும் பலனால் தரிப்பிக்கப்படும்வரை” (லூக். 24:49) எருசலேமில் காத்திருக்கும்படி கூறினார். பரலோகத்திற்கு எழுந்து செல்லுமுன், “பரிசுத்த ஆவி உங்களிடத்தில் வரும்போது நீங்கள் பலனடைவீர்கள்” (அப். 1:8) என்று அவர்களிடம் கூறினார். சில நாளுக்குப் பின், யூதர்களின் பண்டிகையான பெந்தேகொஸ்தே நாளின்போது, அவர்கள் மீது பரிசுத்த ஆவியானவர் இறங்கினார் (அப். 2:1-4). (பரிசுத்த ஆவி வந்தபோது பலன் வந்தது; பலன் வந்தபோது இராஜ்யம் வந்தது). அநேக நூற்றாண்டுகளாய் எதிர்பார்க்கப்பட்ட இராஜ்யமானது, இறுதியாக, கிறிஸ்துவின் மரணம், அடக்கம், உயிர்த்தெழுதல் இவைகளுக்குப் பின் வந்த முதல் பெந்தேகொஸ்தே நாளன்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டது, அன்று முதல், இராஜ்யமானது அமுலில் இருப்பதாகவே பேசப்படுகிறது (கொலோ. 1:13).

அப். 2க்குப் பிறகு, இந்த அமைப்பிற்கு வேறொரு பெயரும் உண்டாயிற்று: “சபை.” நாம் அடிக்கடி, “கர்த்தாவே, உம் இராஜ்யத்தை விரும்புகின்றோம்” என்ற பாடலைப் பாடுகிறோம், அதன் முதலடி இவ்விதமாய் தொடங்குகின்றது:

கர்த்தாவே உம் இராஜ்யத்தை நான் நேசிக்கிறேன் அது உமது வாசஸ்தலமாகும்; ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட நமது இரட்சகர் தமது விலையேறிய இரத்தத்தால் சபையை மீட்டார், ஓ தேவனே! உமது சபையை நான் நேசிக்கின்றேன்.⁹

புதிய ஏற்பாடு முழுவதிலும், இன்றைய நாட்களில் சபையே தேவனுடைய விசேஷித்த இராஜ்யமாயிருக்கிறது என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. சபை என்பது இன்றைய நாட்களில் தேவனின் ஆளுகையிடமாகவும், ஜனங்கள் தங்களை அவரது அதிகாரத்திற்கு ஒப்புக்கொடுக்கும் இடமாகவும் உள்ளது.

“சபை” மற்றும் “இராஜ்யம்” என்ற வார்த்தைகள் புதிய ஏற்பாட்டில் அநேக முறை ஒன்றிற்கு பதில் ஒன்றாய்ப் பயன்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக, யோவான் 3:3, 5ல் இயேசு, ஜலத்

தினாலும் ஆவியினாலும் ஒருவன் பிறக்கும்போது அவன் தேவனுடைய இராஜ்யத்தில் பிரவேசிக்கிறான் என்றார். அப். நடபடி மற்றும் நிருபங்களில், பரிசுத்த ஆவியால் ஏவப்பட்ட மனிதர்களின் நடத்துதலின்படி, தண்ணீரில் ஞானஸ்நானம் பெற்ற ஜனங்கள் சபையில் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டனர் (அப். 2:38, 41, 47; 1 கொரிந்தியர் 12:13). மத்தேயு 16ல் இயேசு தமது “சபையை” கட்டுவது பற்றி மறுபடியும் கூறினார் (வ. 18). மேலும் அதை “இராஜ்யமாய்” கட்டி எழுப்பப்போவது பற்றியும் குறிப்பிட்டார் (வ. 19), மேலும், கர்த்தருடைய பந்தியை அவர் ஏற்படுத்தின போது, “தேவனுடைய இராஜ்யம்” வருமளவும் அப்பந்தி மறுபடியும் புசிக்கப்படுவதில்லை என்றும் கூறினார் (லூக். 22:16, 18). இருப்பினும் அப். நட. மற்றும் நிருபங்களில், சபையானது கர்த்தருடைய பந்தியில் பங்கேற்றுள்ளது (அப். 20:7; 1 கொரிந்தியர் 11:17-34).

எனவே, மத்தேயு 13ல் காணப்படும் இரு உவமைகளையும் நாம் மறுபடியும் சுருக்கிக் கூறுவதென்றால்; “இவ்வுலகத்தில் மிக்க மதிப்புள்ளதும், பாதுகாக்க வேண்டியதும் விரும்பக் கூடியதுமாயுள்ளது சபை தான்.”

உடனே நான் ஒரு மறுப்பின் குரலொலியைக் கேட்கிறேன்: “ஒரு நிமிடம் பொறுங்கள்! நீங்கள் பிரசங்கிக்கும் இடத்தில் ஆராதிக்கும் அந்தக் கூட்டத்தாரைப் பார்த்தேன்; அவர்கள் அவ்வளவு மதிக்கப்படக் கூடியவர்களாய் எனக்குக் காணப்படவில்லையே!” அவர்கள் அவ்விதம் காணப்பட்டாலும் இல்லையென்றாலும், மதிப்பிற்குரியவர்களே... இது என்னுடையதல்லாமல், தேவனுடைய மதிப்பீடாயுள்ளது. அவர்களைக் கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தை விலை செலுத்திப் பெற வேண்டியதாயிருந்தது (அப். 20:28).

இதை இன்னும் சற்று விளக்கினால் ஒரு வேளை உதவியாயிருக்கும். “சபை” என்று நான் குறிப்பிடுவது மனுஷரால் ஏற்பட்ட எந்தவொரு அமைப்பையுமல்ல; மாறாக அது புதிய ஏற்பாட்டில் நாம் கற்றுக் கொள்வதாயுள்ளது. வேதத்தின் மற்ற கோட்பாடுகளில் இருந்து சபையைப் பிரிக்க முடியாது.

எடுத்துக்காட்டாக, சபையை இயேசு கிறிஸ்துவிடமிருந்து பிரிக்கமுடியாது. இயேசுவே தமது சரீரமாகிய சபைக்குத் தலையாயிருக்கிறார் (எபேசி. 1:22-23). சபை கிறிஸ்துவின்

நிறைவாய் உள்ளது (எபேசி. 1:23). சவுல் சபையைத் துன்பப் படுத்தின போது “ஏன் என்னைத் துன்பப்படுத்துகிறாய்?” (அப். 9:4). என்று இயேசுவே கேட்குமளவு இயேசுவும், சபையும் நெருக்கமுள்ளவர்களாயிருக்கின்றனர். எனவே சபையைப் பற்றிப் பேசும் போது, நாம் இயேசு கிறிஸ்துவையும் அதில் உள்ளடக்குகிறோம்; அவர் இந்த உலகத்திலேயே மிக்க மதிப்புள்ளவரும், விலையேறப் பெற்றவரும், விரும்பப்படக் கூடியவருமாயிருக்கிறார் என்பதை அனைவரும் ஏற்றேயாக வேண்டும்.¹⁰

இரட்சிப்பிலிருந்து சபையைப் பிரிக்க முடியாது: இயேசு, சபைக்காக சிலுவையில் “தம்மைத்தாமே” ஒப்புக் கொடுத்தார் (எபே. 5:25). அவர் “தமது சுய இரத்தத்தினாலே” (அப். 20:28) சபையை சம்பாதித்துக் கொண்டார். அவர் சபைக்கு “இரட்சகராக” இருக்கிறார் (எபே. 1:22-23; 5:23). ஜனங்கள் அவருக்குக் கீழ்ப்படிந்து, அவருடைய கிருபையினால் இரட்சிக் கப்படும் பொழுது, தேவன் அவர்களை சபையில் சேர்க்கிறார் (அப். 2:38, 41, 47¹¹). சபை என்பது இயேசுவின் இரத்தத்தால் இரட்சிக்கப்பட்ட ஜனங்களாலாகிய அவரது சரீரமாகும். கடந்த காலப் பாவங்களில் இருந்து இரட்சிப்பும், பரலோகத் தின் நம்பிக்கையும் நிச்சயமாகவே இந்த உலகத்திலேயே மிக்க மதிப்புள்ளதும், பாதுகாக்கக் கூடியதும் மிகவும் விரும்பக் கூடியதுமாகுமென்று எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்வது உறுதி!

மேலும் சபையை, தேவன் மற்றும் அவரது சிங்காசனத் தினின்று பிரிக்க முடியாது ஏனென்றால் இயேசு இந்த உவமைகளில், “பரலோக இராஜ்யம்” மற்றும் “தேவனுடைய இராஜ்யம்” என்ற சொற்றொடர்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதென்றால், “மறைந்துள்ள புதை யல்” மற்றும் “விலையேறப்பெற்ற முத்து” ஆகியவை பற்றிப் பேசும்போது, நாம் ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களான: சத்தியம், இயேசு, இரட்சிப்பு, கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தால் இரட்சிக்கப் பட்ட ஜனங்களின் ஐக்கியம் (சபை), தேவனுடைய ஐக்கியம், பரலோகத்தின் நம்பிக்கை ஆகியவைகளைப் பேசுகிறோம். சபை அல்லது இராஜ்யம் பற்றிய புதிய ஏற்பாட்டுப் போதனை களிலிருந்து மேற்சொன்ன ஏதொன்றையும் பிரிக்க முடியாது. ஆவிக்குரிய மெய்மைகள் யாவும் இந்த உலகத்திலேயே மிக்க

மதிப்புள்ளது, பாதுகாக்க வேண்டியதும், விரும்பக் கூடியது மாயிருக்கின்றன.

இந்த உலகம் இதை ஒப்புக் கொள்வதில்லை. இந்த உலகத் தாரிடம், அவர்கள் மிக்க மதிப்புள்ளதாய்க் கருதுவது எது வென்று கேட்டால், அநேகர் “புகழ்” என்றே பதில் அளிக்கக் கூடும். ஆண்களும், பெண்களும் இவ்விதப் புகழேணியில் ஏறும் பொழுது, “இது என் வாழ்வில் ஒரு முக்கியமான நாள்! நான் வாழ்ந்த நாட்களிலே இது முக்கியமான நாள்” என்று கூறுவர். மற்றவர்கள், ஐசுவரியமும், அதிகாரமும் உண்மையிலேயே மிகவும் முக்கியமானவைகள் என்று கூறுவார்கள்.

உலகத்தின் இவ்விதமான மதிப்பீடுகளுக்குள் சிக்கிக் கொள்ளாமலிருப்பதென்பது மிகக் கடினமானதாகும். ஒரு பெரிய அறையைக் கற்பனை செய்து கொள்ளுங்கள்: அதன் ஒரு பக்கச் சுவரில் அநேக கதவுகள் இருக்கின்றன.¹² அந்தக் கதவுகளில் ஒன்றில் “புகழ்” என்றும், ஒன்றில் “அதிகாரம்” என்றும், வேறொன்றில் “ஐசுவரியம்” என்றும், இன்னொன்றில் “செல் வாக்கு” என்றும் எழுதியுள்ளது, இவைகளுக்கு முன்பாக ஜனங்கள் நீண்ட வரிசையில் ஒருவரையொருவர் இடித்து மோதிக் கொண்டு, எல்லாரும் வரிசையில் முதன்மையாயிருக்க விரும்புகின்றனர். எதிர்ப்பக்கச் சுவரில், அநேகமாய் யாரும் பார்க்காத மூலையில் ஒரு சிறிய கதவின் மேல், “பரலோக இராஜ்யம்” என்றெழுதியுள்ளது. அக்கதவின் முன்னால் மிகக் கொஞ்சமான ஜனங்கள் நிற்கின்றனர்.¹³ நீங்கள் இச்சிறு கூட்டத்தில் ஒருவராய் இருந்தால், மற்ற கதவுகள் மற்றும் அதன் முன் நிற்கும் கூட்டங்களைக் கண்டுகொள்ளாமலும், முக்கியமான ஏதோவொன்றை இழந்ததாக உணராமலும் இருப்பது மிகவும் கடினம்.

நாம் படிக்கின்ற இந்த இரு உவமைகளிலிருந்து இயேசு தரும் செய்தியைக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள்: உலகப் பிரகாரமான வெற்றிகளின் கதவுகளாகே எத்தனை பேர் வரிசையில் நின்று கொண்டிருந்தாலும், உண்மையில் மதிப்புள்ளது தேவனுடைய இராஜ்யம் மட்டுமே! இந்த உவமைகளில் உண்மையான மதிப்புள்ள பொருட்களைக் காண நேர்ந்த இரண்டு பேரும் அவைகளின் மதிப்பை உணர்ந்து கொண்டனர். இவ்விதமாய் அதைப் பெறுவதற்குரிய விலையைச் செலுத்த அவர்கள்

விருப்பமாயிருந்தனர்.

இராஜ்யத்தின் விலை

“பரலோக இராஜ்யம் எவ்வளவு ஆச்சரியமானது, விலைமதிப்பற்றது, அதிசயமானது, மதிப்புமிக்கது என்பதை நான் உணருகின்றேனா?” என்ற கேள்வியை நமக்கு நாமே கேட்க வேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம்.

இந்தக் கேள்விக்கு நாம் எவ்விதம் பதிலை அறிய முடியும் என்பதை நமது வசனப் பகுதி கூறுகிறது. மறுபடியும், மத்தேயு 13:44-46ல் இயேசுவின் வார்த்தைகளைக் கவனித்து உங்கள் மனதிலேயே அநேக வார்த்தைகளை அடிக்கோடிடுங்கள்:

அன்றியும் பரலோக ராஜ்யம் நிலத்தில் புதைத்திருக்கிற பொக்கிஷத்துக்கு ஒப்பாயிருக்கிறது; அதை ஒரு மனுஷன் கண்டு மறைத்து, அதைப் பற்றிய சந்தோஷத்தினாலே போய், தனக்கு உண்டான எல்லாவற்றையும் விற்று அந்த நிலத்தைக் கொள்கிறான்.

மேலும் பரலோக ராஜ்யம் நல்ல முத்துக்களைத் தேடுகிற வியாபாரிக்கு ஒப்பாயிருக்கிறது, அவன் விலையுயர்ந்த ஒரு முத்தைக் கண்டு, போய்த் தனக்குண்டான எல்லாவற்றையும் விற்று அதைக் கொள்ளுகிறான்.

நாம் ஆவிக்குரிய மெய்மைகளுக்காக தியாகம் செய்ய விரும்புகின்ற விஷயங்களைக்கொண்டே, நம்முடைய மதிப்பீட்டைக் காட்டுகின்றவர்களாயிருக்கிறோம். இயேசு, “ஒருவன் என்னைப் பின்பற்றி வரவிரும்பினால், அவன் தன்னைத் தான் வெறுத்து, தன் சிலுவையை எடுத்துக் கொண்டு என்னைப் பின்பற்றக் கடவன்” (மாற்கு 16:24) என்றார்.

சில சந்தர்ப்பங்களில், இந்த உவமைகளில் வரும் மனிதர்களைப் போலவே, நமக்குள்ள எல்லாவற்றையும் விற்று விட்டு, தேவன் நமக்கு முன்னாக வைத்துள்ள பாதையில் பின்பற்றிச் செல்ல வேண்டியிருக்கும் (மாற்கு 19:21).¹⁴ நமது வாழ்வில் நாம் வலியுறுத்தும் சில விஷயங்களின் மூலம், நம்மில் அநேகர் எதை முக்கியப்படுத்துகிறோம் என்று காட்டுகின்றோம். நம் எல்லாருக்கும் இயேசு, “முதலாவது தேவனுடைய இராஜ்யத்தையும் அவருடைய நீதியையும் தேடுங்கள்” (மாற்கு 6:33) என்று கூறுகிறார். இயேசுவோடும் அவருடையவைகளோடும் ஒப்பிடுகையில், இவ்வாழ்க்கைக்குரியவைகள் ஒன்றுமில்லை

யென்றாக வேண்டும் - இவைகள் நமது ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையின் குறுக்கிடுமேயானால் நமது வாழ்க்கையை விட்டு இவைகளை அகற்ற வேண்டும், தேவனுடைய இராஜ்யமே நமது வாழ்க்கையின் நோக்கமாயிருக்க வேண்டும்.

“தேவனுடைய இராஜ்யத்தைப் பெற நான் எந்தத் தியாகமும் செய்யத் தயாராய் இருக்கிறேனா?” என்பதே கேள்வி.

சிறு பையனாக இருந்த நான்முதல் ஒருவரையொருவர் அறிந்த இரு மனிதர்கள் இருந்தனர். அநேக ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் அவர்கள் ஒன்றிணைந்தனர். அவர்களில் ஒருவர் உலகப் பொருட்கள் கொஞ்சமேயுடைய, தாழ்மையான கிறிஸ்தவராயிருந்தார். மற்றொருவர் இவ்வாழ்க்கையின் ஐசுவரியங்கள் நிறைந்தவராயிருந்தார்.¹⁵ இருவரும் சந்தித்த போது அவர்கள் இருவருக்கும் பொதுவாக நடந்த சில விஷயங்களை அறிந்தனர். இருவரும் தங்கள் மகன்களை இழந்திருந்தனர்.

அந்த ஐசுவரியவானின் பேச்சிலிருந்து, அவருடைய கனவும், வாழ்வும் இறந்துபோன அவரது மகனை மையமாக வைத்தே சுழன்றதாய்க் காணப்பட்டது. கண்களில் கண்ணீருடன் அவர், “எனது மகன் என் வியாபாரத்தைக் கவனித்துக் கொள்வான் என்று நான் எண்ணியிருந்தேன், இப்போது நான் என்ன செய்வதென்று அறியேன், எனது வாழ்க்கையே அஸ்தமித்து விட்டது” என்றார்.

தமது மகனின் மரணம் பற்றி கிறிஸ்தவர் பேசும் போது, “எனது இருதயம் உடைந்து போயிற்று; அவனை இழந்து தவிக்கிறேன்; ஆனாலும் அவன் மிகவும் சிறந்த இடத்தில் இருக்கிறதை அறியேன். நான் அவனிடம் சென்று சேரவும், மறுபடியும் அவனைக் காணும் நாள் வருமட்டும் இங்கு வாழ்கிறேன்” என்றார்.

அப்போது அந்த ஐசுவரியவான், “உங்களிடத்தில் உள்ளது போன்ற விசுவாசத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள நான் என்னிடத்தில் உள்ள எல்லாவற்றையும் கொடுத்துவிடத் தயார்” என்றார்.

“அதைத்தான் நான் செய்தேன் நண்பரே” என்று அந்தக் கிறிஸ்தவர் மென்மையாகப் பதிலளித்தார்.

இந்தப் பொக்கிஷத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள நாம் “நமக்

குள்ள எல்லாவற்றையும்” விற்றுவிடத் தயாராய் இருக்கிறோமா?

அநேகருக்கு இது சரியற்றதாய்த் தோன்றும், ஆனால் உண்மையில் இதைக் காட்டிலும் சரியானது எதுவும் இருக்க முடியாது. இவ்வுலகத்தின் சிறந்த பொருட்களால் நிறைந்த காட்சியறை ஒன்றைக் கற்பனை செய்து கொள்ளுங்கள்: நான்கு பேர் அந்த அறைக்குள் செல்கின்றனர். ஒருவர் மிகப் பெரிய ஐசுவரியவான், ஒருவர் மிகவும் ஏழை, மற்ற இருவரும் நடுத்தரமான பொருளாதார வசதியுடையவர்கள். இவ்விருவரும் உங்களையும், என்னையும் குறிப்பதாகக் கொள்வோம், கதையை இன்னும் எளிதாக்க, அந்த மனிதன் என்னைக் குறிக்கிறதாய்க் கொள்வோம்.

அந்தக் காட்சியறைக்குள் நடந்து செல்லுகையில், நமது கண்களைக் கவரும் வண்ணம் அங்கு பொருட்கள் வரிசையாய் அடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொன்றின் விலை அட்டையையும் நாம் பார்த்து, அவைகளில் எதை நம்மால் விலை தந்து வாங்க முடியும் அல்லது முடியாது என்று அவ்வப்பொழுது பார்த்துக் கொள்கிறோம். ஐசுவரியவான் தான் விரும்புகிற எந்தப் பொருளையும் வாங்க முடியும்; ஏழை அங்குள்ள எதையுமே வாங்க முடியாது; மூன்றாம் மனிதனும், நானும் சிலவற்றை வாங்க முடியும், ஆனால் அவற்றில் அநேகம் எங்களது நிதி நிலைக்கு விலையுயர்ந்த பொருட்களாகவே உள்ளன.

நிறைவாக, காட்சியறையின் மையப்பகுதிக்கு வருகிறோம் - அங்குதான் எங்கள் கண்களுக்கு முன்பாக அந்த பொக்கிஷம் இருப்பதைக் காணுகின்றோம்! எங்களது இருதயங்கள் படபடக்கின்றன! நாங்கள் வைத்த கண்ணை எடுக்க முடியவில்லை! அதை எவ்வளவுக்கதிகமாய்ப் பார்த்தோமோ அவ்வளவுக்கு அவ்வறையிலிருந்த மற்ற பொருட்கள் எல்லாம் உபயோக மற்றதாய்த் தோன்றின, அதைப் பெற்றுக் கொள்ளாத பட்சத்தில் சந்தோஷமடையவே முடியாது என்று உணருகின்றோம்.

அந்த ஏழை மனிதன் தன் பையிலிருந்ததைப் பார்க்கிறார். தனது கையில் ஐந்து பைசாவை (அதிலிருந்தது அவ்வளவே) எடுத்துத் தருகிறார். “என்னிடம் உள்ளது இவ்வளவே” என்று கவலையுடன் கூறுகிறார். அடுத்த மனிதர் தனது பணப் பையைத் திறந்து பார்த்து, “என்னிடம் இருநூறு ரூபாய் உள்

எது” என்று கூறுகிறார். நான் சற்று நேரம் சிந்தித்துப் பார்த்துப் பின், “என்னிடம் இருப்பதெல்லாவற்றையும் விற்று வந்தால் நான் இரண்டு இலட்ச ரூபாய் கொண்டு வரமுடியும்” என்கிறேன். அந்த ஐசுவரியவான், “இன்று காலைதான் எனது கணக்கர் என்னிடம் ரூபாய் பத்துக் கோடி மதிப்புள்ள சொத்துகள் இருப்பதாகக் கூறினார்” என்கிறார். அவர் சந்தோஷமாயிருப்பதுபோல தோன்றவில்லை யென்றாலும், அந்தப் பொக்கிஷம் அதற்கும் அதிகமான மதிப்புள்ள தேயாகும்.

அந்த நேரத்தில், அதன் உரிமையாளர் வந்து எங்களை வினவுகிறார். எங்களிடம் போதிய பணம் இல்லையென்றாலும், “இந்த பொக்கிஷம் எவ்வளவு? இதன் விலை என்ன?” என்று நாங்கள் கேட்கவேண்டியதாகிறது. அதற்கு உரிமையாளர், புன்முறுவலுடன், “நீங்கள் இதற்கான விலையைச் செலுத்த முடியாது-பரவாயில்லை; எனது மகன் அவ்விலையைச் செலுத்தி விட்டார்; நீங்கள் செய்ய வேண்டியதெல்லாம், இந்த பொக்கிஷத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியது தான். இருப்பினும் இதை ஏற்றுக் கொள்வதற்கும் நீங்கள் விலை கொடுக்க வேண்டியிருக்கும்” என்கிறார்.

நமது இருதயங்கள் நம்பிக்கையால் துள்ளுகின்றது. ஒருவேளை அந்தப் பொக்கிஷம் நமதாகலாம். இருப்பினும் நமது இருதயங்களில், “இதற்கு நான் தர வேண்டிய விலை என்ன?” என்ற கேள்வி இருந்துகொண்டிருக்கும்.

அந்த உரிமையாளர், ஏழை மனிதரிடம் திரும்பி, “உங்களிடம் உள்ளது எவ்வளவு?” என்று கேட்க, “ஐந்து பைசா” என்று பதில் தருகிறார். “நீங்கள் தர வேண்டிய விலை அவ்வளவே” என்கிறார் உரிமையாளர்!

அடுத்த மனிதரிடம் அவர் திரும்பி, “உங்களிடம் உள்ளது எவ்வளவு?” என்று கேட்க, அவர் “இருநூறு ரூபாய்” என்கிறார். “நீங்கள் தர வேண்டிய விலை அவ்வளவே” என்கிறார்.

அவர் என்னைப் பார்க்கிறார், “உங்களிடம் உள்ளது எவ்வளவு?” என்று கேட்கிறார், நான் விழுங்கியவாறே, “என்னிடம் உள்ள எல்லாவற்றையும் விற்றால் இரண்டு லட்ச ரூபாய் கொண்டு வர முடியும் என்று நினைக்கிறேன்” என்றேன். “நீங்கள் தர வேண்டிய விலை அவ்வளவே” என்கிறார்!

நிறைவாக, அவர் அந்த ஐசுவரியவானிடம் திரும்புகிறார், “உங்களிடம் உள்ளது எவ்வளவு?” என்று கேட்க “பத்து கோடி ரூபாய்” என்ற பதில் வருகிறது. “நீங்கள் தர வேண்டிய விலை அவ்வளவே” என்கிறார்.

இதைக்காட்டிலும் வேறு எது நியாயமான விலையாயிருக்க முடியும்? உங்களிடம் ஐந்து பைசாவோ அல்லது பத்துக் கோடி ரூபாயோ எது இருந்தாலும் அதே மதிப்புதான் விலையாக உள்ளது: அதாவது உங்களிடம் இருக்கிற எல்லாமும் அதன் விலையாக அமைகிறது, தேவன் நம்மிடம் இல்லாத ஒன்றையும் கேட்பதில்லை; ஆனால் நமக்கு உண்டாயிருக்கிற எல்லா வற்றையும் அவர் கேட்கிறார்.

இந்த விலையை, இவ்வலகத்தார் அநேகர் “அதிகம்” என்று எண்ணுவது தெளிவு. “இப்படிப்பட்ட தியாகம் செய்ய எங்களால் முடியாது” என்று கதறுகிறார்கள். “நாங்கள் பற்றிக் கொள்ள வேண்டிய, விரும்புகிற பொருட்கள் உண்டு; எல்லாவற்றையும் தேவனுக்குக் கொடுக்க எங்களால் முடியாது” என்கிறார்கள். இதுவே உங்கள் முடிவாயிருந்தால் இருந்து விட்டுப் போகட்டும், ஆனால் இதைக் கவனியுங்கள்: இந்த தியாகத்தைச் செய்ய நீங்கள் விரும்பவில்லையென்றால், வாழ்க்கை என்பதுதான் என்ன என்று அறியக்கூடிய ஒரு வாய்ப்பை நீங்கள் நழுவ விடுகிறீர்கள். இருதயத்தின் ஆழத்தில் உள்ளான சந்தோஷம், சமாதானம் இவற்றிற்கான நம்பிக்கையை நீங்கள் விட்டுக்கொடுத்து விடுகிறீர்கள். இந்த உலகம் உங்களுக்குத் தரும் எதைக் காட்டிலும் சிறந்த முடிவில்லாத ஒரு வாழ்க்கைக்கு உங்கள் முதுகைக் காட்டுகிறீர்கள்.

வசனம் 44ல் உள்ள ஒரு சொற்றொடரைக் கவனிக்காமல் நீங்கள் விட்டுவிடுவதை நான் விரும்பவில்லை, “பரலோக ராஜ்யம் நிலத்தில் புதைத்திருக்கிற பொக்கிஷத்துக்கு ஒப்பாயிருக்கிறது; அதை ஒரு மனுஷன் கண்டு, மறைத்து, அதைப்பற்றிய சந்தோஷத்தினாலே போய், தனக்குண்டான எல்லாவற்றையும் விற்று, அந்த நிலத்தைக் கொள்ளுகிறான்.” “அதைப்பற்றிய சந்தோஷத்தினாலே.” ஒரு வேளை அம்மனிதன், “நான் செய்த தியாகம் எவ்வளவு பெரியது! எனது கழுதை, ஆடு, என் மனைவியின் ஆடம்பரமான சங்கிலி ஆகிய எல்லாவற்றையும் இந்த பொக்கிஷத்தைப் பெறுவதற்காக விற்க நேர்ந்தது இது

மிகவும் அதிகமல்லவா!” என்று சொல்வான் என நினைக்கிறீர்களா? நிச்சயமாய் அப்படிக்கூற மாட்டான். அவன் ஒரு காது முதல் மறு காது வரை சிரித்துக் கொண்டே தன்னுடைய சொற்பமான சொத்துக்களை விற்கச் சென்றிருப்பான். அவன் கொடுப்பதைப் பார்க்கிலும் மிக அதிகமாய்ப் பெற்றுக் கொள்ளப் போகிறானே!

நமக்குண்டான எல்லாவற்றையும் கொடுத்து இந்தப் பொக்கிஷத்தைப் பெறுவது என்பது, அதனுடைய உயர்ந்த மதிப்பை நமக்குக் கூறுகின்றது. நாம் அதன் மதிப்பைப் புரிந்துகொண்டோமென்றால், அதற்குரிய தியாகத்தை நம்மால் செய்ய இயலாது என்பதையும் புரிந்து கொள்வோம். தேவன் நமக்குச் செய்யக்கூடியதும், செய்ய விரும்புவதுமான விஷயத்தோடு நாம் கொடுக்கக் கூடிய எந்த ஒரு விலையும், எல்லா விலையும் கூட ஒப்பிடத் தக்கதல்ல. பவுல், பிலிப்பியருக்கு எழுதின நிருபத்தில், தனக்கு கடந்த காலத்தில் லாபமாயிருந்தவைகளைப் பட்டியலிட்டு முடித்தபின், கீழ்க் கண்டவாறு எழுதுகிறார்!

ஆகிலும் எனக்கு லாபமாயிருந்தவைகள் எவைகளோ அவைகளைக் கிறிஸ்துவுக்காக நஷ்டமென்று எண்ணினேன். அது மாத்திரமல்ல, என் கர்த்தராகிய கிறிஸ்து இயேசுவை அறிகிற அறிவின் மேன்மைக்காக எல்லாவற்றையும் நஷ்ட மென்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேன் (பிலிப்பியர் 3:7-8).

முடிவுரை

முதலாவதாக இப்பாடத்தின் தலைப்பைப் பார்த்த பொழுது நீங்கள், இந்தப் பாடம் ஐசுவரியவனான ஒரு வாலிபனைப் பற்றியது என்றெண்ணியிருக்கக் கூடும்; ஏனெனில் அந்த சம்பவத்திலும் இதே வார்த்தைகள்தான் வருகின்றது. அந்த இளைஞன் இயேசுவிடம் வந்து, நித்திய ஜீவனை சுதந்தரித்துக் கொள்ள என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டான். அதற்கு இயேசு: “நீ பூரண சற்குணனாயிருக்க விரும்பினால், போய், உனக்கு உண்டானவைகளை விற்று தரித்திரருக்குக் கொடு, அப்பொழுது பரலோகத்தில் உனக்குப் பொக்கிஷம் உண்டாயிருக்கும்; பின்பு என்னைப் பின்பற்றி வா” என்றார் (மத்தேயு 19:21).¹⁶ வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வ

தானால், “உன்னிடம் இருக்கின்றதெல்லாம் ஆகாதவைகளா
னதால் அவைகளை விட்டுவிடு; அப்போது பரலோகத்தில்
உனக்கு பொக்கிஷம் உண்டாயிருக்கும்” என்றார். துரதிருஷ்ட
வசமாக, அந்த இளைஞன் தன்னுடைய, ஆகாத பொருள்களை
வைத்துக் கொள்ள ஆசைப்பட்டான் - எனவே துக்கமடைந்தவ
னாய் திரும்பிச் சென்றான்.

இந்த பொக்கிஷமானது பேரம் பேசி வாங்குவதல்ல.
அது எப்பொழுதுமே பாதி விலைக்குக் கிடைப்பதில்லை.
“உங்களிடம் உள்ள எல்லாம்” என்ற அதே விலைதான் எப்
போதும் உள்ளது. உங்களை முழுமையாக, உங்களிடம் உள்
ளதை முழுமையாக கார்த்தருக்கு அர்ப்பணிக்கத் தயாராயி
ருந்தீர்களென்றால், அந்த பொக்கிஷம்-ஆசீர்வாதங்கள்
-உங்களுடையதாகும்.

குறிப்புகள்

¹தங்களிடம் உள்ள விலையுயர்ந்த பொருட்களைப் பாதுகாத்து வைக்க “வங்கி”
என்னப்பட்ட இடம் இருந்தது. அதற்கு வட்டி கூடச் செலுத்தினர் (மத்தேயு 25:27).
²வங்கிகளில் பணத்தைச் செலுத்தி மறுபடி கிடைக்கப் பெறாத அநேக
உதாரணங்களைத் தர முடியும்; ஜனங்கள் வங்கியின்மேல் நம்பிக்கையை இழந்தனர்;
எனவே தங்கள் பணத்தை ஜனங்கள், சமையல் பாத்திரம், படுக்கை அல்லது பின்
வாசலில் உள்ள ஒரு தகர டப்பா இவைகளில் போட்டு வைத்தனர். (இந்நாட்களில்
சேமிப்புத் திட்டங்களிலும், நிதி நிறுவனங்களிலும் ஜனங்கள் பணத்தைத்
தொலைப்பதோடு இதை ஒப்பிடலாம்). ³அமெரிக்க ஐக்கிய தேசத்தின் ஆரம்ப
நாட்களில் ஜெஸ்ஸி ஜேம்ஸ் என்பவன் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு திருடனாய் இருந்தான்.
⁴மற்ற பகுதிக்குத் தக்காற்போன்று இக்கதையானது மாற்றிக் கொள்ளப் படலாம்.
மறைந்த புதையல்கள் பற்றி அநேகம் பகுதிகள் தங்கள் சொந்த புனை கதைகளைக்
கொண்டுள்ளன. ⁵மத். 13 (வ. 18-23) ல் காணுகின்ற விதைப்பவன் உவமை போன்ற
சில விதி விலக்குகளும் உள்ளன. “இவை விதி உண்டென்று நிரூபிக்கின்ற
விதிவிலக்குகள் ஆகும்.” ⁶லூக்கா 18:1-8ல் உள்ள விடா முயற்சியுள்ள விதவை
போன்ற சில உவமைகளில் நாம் இவ்விதம் செய்தோமென்றால் பல சிக்கல்கள்
நேரிடும். ஒவ்வொரு விஷயத்திற்கும் இணையான கருத்தைக் கொண்டுவர
முயற்சித்தால், தேவனை நாம் மனுஷர் மீது அக்கறையற்ற நியாயாதிபதி என்று
நினைக்க வேண்டியதாகும்! ⁷ஏசாயாவின் புத்தகச் சுருளில் இருந்து அவர் வாசித்துக்
கொண்டிருந்தார். ⁸மூல பாஷையில், “எல்லாவற்றையும்” என்பதற்குப் பொதுப்
பாலும், “முத்து” மற்றும் “முத்துகள்” என்பதற்கு ஆண்பாலும் பயன்பட்டுள்ளதால்,
அந்த வியாபாரி தன்னிடமுள்ள முத்துக்களோடு மற்ற எல்லாவற்றையும் கூட
விற்ப்புவிட்டான் என்பதையே இது சுட்டிக் காட்டுகிறது. ⁹“கர்த்தாவே! நான் உமது
இராஜ்யத்தை நேசிக்கிறேன்” என்ற நூலிலிருந்து மேற்கோளானது ACU அச்சுத்தின்
அனுமதி [1974 (c)] யுடன் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது. ¹⁰சில நேரங்களில் இன்றைய
நாட்களில் இயேசு “விலையேறப் பெற்ற முத்து” என்று பேசப் படுவதுண்டு.

¹¹KJVயில் இது தெளிவாய்க் காணப்படுகிறது. அநேக மொழி பெயர்ப்புகளில் இது “அவர்களோடு சேர்ந்தனர்” என்றோ “அவர்களின் எண்ணிக்கையோடு கூடினர்” என்றோ காணப்படுகிறது. அப்பகுதியின் முன்பகுதியில் இராஜ்யம்/சபை ஸ்தாபிக்கப்படுதல் பற்றி கொடுக்கப் பட்டிருந்தாலும், நாம் அந்த இராஜ்யம்/சபையோடு தான் அவர்கள் இணைக்கப்பட்டனர் என்பதை அறிய வேண்டும். ¹²ஒரு சுவரைச் சுட்டிக் காட்டி இதை விளக்கலாம். அநேக கதவுகள் கண்ணில் படக்கூடியதாயிருந்தால், அவைகளைக் காட்டுவது நல்ல விளக்கமாகும். ¹³இது இயேசு மத். 7:13-14ல் பெயரிட்ட இரண்டு வாசல்களுக்கு விளக்கமளிக்கும் வேறொரு வழியாகும். ¹⁴இழந்து போன, இறந்த நிலையில் உள்ள உலகத்திற்கு சவிசேஷத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ள அநேக ஊழியர்கள் இதைச் செய்துள்ளனர். ¹⁵சட்டபூர்வமாக சம்பாதித்து, தனது முன்னுரிமைகளை நேராக்கி, தனது செல்வத்தை மற்றவர்களுக்கும் பிரயோஜனப் படுத்தும் அளவில் வாழ்ந்தால் ஐசுவரியவானாக இருப்பதில் தவறொன்றும் இல்லை. ஆனாலும் மிகச் சிலரே ஐசுவரியவான் ஆன பின்பும் தக்க முன்னுரிமைகளை நிலை நிறுத்தக் கூடும் என்று வேதம் கூறுகிறது (மத்தேயு 19:23-24; 1 தீமோத்தேயு 6:9-10, 17-19). செல்வத்தைத் தேடும் முயற்சியில், உண்மையில் முக்கியமானதைத் தொலைத்த வாலிபனைப் பற்றி இந்தச் சம்பவம் கூறுகிறது. ¹⁶இயேசு, அந்த வாலிபனின் இருதயத்திலிருந்த பொருளாசையின்மேல் கிரியை செய்து அவன் முழு நேர சீஷனாயிருக்கும்படி அழைத்தார். பேதுரு, அந்திரேயா ஆகியோரிடம், “உங்கள் வலைகளை விட்டு என்னைப் பின்பற்றுங்கள்” என்று கூறியதைப் போலவே இந்த வாலிபனிடமும் கூறினார்.

அவர்களிடமிருந்த எல்லாவற்றையும்

கிறிஸ்துவின் உவமையில் வரும் வியாபாரி, அந்த முத்தை வாங்குவதற்காகத் தனக்குண்டாயிருந்த எல்லாவற்றையும் விற்று, வெற்றியடைந்தான் (மாற்கு 13:46).

பாவியான இளைய குமாரன், சந்தோஷம் பெறுவதற்காகத் தன்னிடம் இருந்த எல்லாவற்றையும் வீணாய்ச் செலவழித்தும் தோல்வியடைந்தான் (லூக்கா 15:13-14).

வியாதியாயிருந்த ஒரு ஸ்திரீ சுகமடைய தன்னிடமிருந்த எல்லாவற்றையும் செலவழித்தும் தோல்வியடைந்தாள் (மாற்கு 5:26).

விதவையான ஒரு ஸ்திரீ தன்னிடமிருந்த எல்லாவற்றையும் கர்த்தரிடம் ஒப்புவித்து அவருடைய பாராட்டுதல்களைப் பெற்றுக் கொண்டாள் (மாற்கு 12:43-44).

ஆர்க்கிபால்ட் நைஸ்மித்